

Det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse

(Symbol nr. 23)

1. Fra mineral til menneske

I det foranstående er vi nået frem til det færdige menneskes stadium, hvilket vil sige det stadium eller rige, om hvilket Kristus siger: „Mit rige er ikke af denne verden.“ Dette rige eksisterer, som vi allerede ved, endnu ikke på jorden. Det eksisterer kun på kloder af en højere udviklingsstandard og med en menneskehed

ligeledes af højere udvikling end jordklodens menneskehed. Disse væsener er så højt udviklet, at vi her er ved slutfacitet med hensyn til Guddommens skabelse af mennesket i sit billede. Et væsen herfra har altså gennemgået alle udviklingens stadier. Det har begyndt i dets nuværende kosmiske spiralkredsløb som mineral- og plantelivsform. Overgik herfra til dyrelivsformen og kulminerede i denne som *djævlemenneske* eller som et mørkets eller det dræbende princips væsen. Det blev krigens og de ulykkelige skæbners ophav. Virkningerne heraf blev dets ragnarok, dets kulminationsoplevelse i smerte og lidelse. Med dets her begyndende humane evnes udvikling begynder det at svinge i kontakt med verdensaltets grundtone kærligheden. Med denne evne begyndte en ny epoke i dets spiralkredsløbs passage. Det begyndte ved verdensgenløsningens hjælp at bekæmpe den dyriske natur, som det endnu havde tilbage at overvinde.

2. Kosmisk bevidste væsener

Med overvindelsen af den sidste rest af den dyriske natur i væsenets psyke udvikledes det til modtagelighed for permanent kosmisk bevidsthed, hvilket vil sige en permanent dagsbevidsthedsoplevelse af hele den psykiske, åndelige eller kosmiske verden. Med denne proces bliver det totalt åndeligt suveræn. Det oplever rent vågen dagsbevidst Guddommen, det lever i dagligt bevidst samvær med denne og er i hundrede procents kontakt med samme almægtige væsens bevidsthed. Det er igennem sådanne væsener, fremtrædende som verdensgenløserne af forskellig højde i udviklingen, at Guddommen styrer verdenerne, leder væsenernes psyke ind i hvert udviklingstrins særlige moralske standard for til sidst igennem de færdigtudviklede væsener, altså væsener med totalt kristusbevidsthed, at lede dem til færdigudvikling i samme høje bevidsthedsstandard, frem til total åndelig suverænitæt, frem til at være eet med Guddommen.

3. Det fuldkomne menneske

Som et eksempel på det færdigtudviklede menneske har vi, som i det foranstående berørt, verdensgenløseren Jesus Kristus. Naturligvis rummede Kristus en endnu langt større bevidsthed end den, der var mulighed for ham at kunne åbenbare på jordmenneskehedens endnu meget ufærdige fysiske plan. Det guddommelige strålevæld, som han havde omkring sig på det kosmiske plan eller i sit eget rige, som ikke var af denne verden, kan ikke opleves af fysiske mennesker, undtagen de er modne for den store fødsel eller meget fremragende kosmiske glimt. Det er derfor guddommeligt, at verdensgenløseren kun bliver synlig for et almindeligt menneske som et almindeligt fysisk jordmenneske. I modsat fald kunne væsenets nerver tage skade. I et almindeligt jordmenneskes fysiske organisme eller legeme kan et færdigtudviklet menneske eller Kristusvæsen umuligt udfolde hele sin suveræne kosmiske bevidsthed. Den kan kun udfoldes helt igennem den herfor udviklede menneskelige organisme, som endnu ikke findes på jorden, selv om dens udvikling med polforvandlingen forlængst har taget sin begyndelse. Det er dette legeme, der

skal befri menneskene fra de nuværende smertelige fødsler fra moderskødet og de heraf følgende barnestadier. Det færdige menneskes organismestruktur kan frembringes ved materialisation, hvilket vil sige øjeblikkelig opbygning. På tilsvarende måde kan den øjeblikkelig opløses ved dematerialisation. Det færdige menneske i Guds billede er således hævet over den almindelige jordiske fødsel og død. Den massive, fysiske jordmenneskelige organisme bliver således for det færdige menneske afløst af et rent interimistisk legeme, som på stående fod kan materialiseres og dematerialiseres. Denne guddommelige evne er altså under udvikling hos de fremskredne jordmennesker.

4. Det færdige menneskes kristusmission

Det færdige menneske i Guds billede er altså et væsen, der har passeret hele spiralkredsløbets mørkezone, totalt har overvundet den og nu er et totalt lysets væsen. Dets største udstråling er ren næstekærlighed, ganske uanset om denne næste er plante, dyr eller menneske, ganske uafhængigt om det er ven eller fjende. Det er således i kontakt med verdensaltets grundtone, der, som vi forlængst har set, er kærlighed. Det er også denne varmende og lysende egenskab, der gør mennesket til eet med Gud. Det er nu et totalt fuldkomment organ eller redskab i Guds primære bevidsthed. Et sådant væsen er nu i allerhøjeste grad særligt kvalificeret til at være en hel klodes eller verdens moral- og kulturskaber i sådanne tilfælde, hvor denne klodes menneskehed er nået frem til det stadium i dens udvikling i spiralkredsløbet, hvor den er moden for den totalt afklarede evige sandhed eller livsmysteriets løsning i form af kosmiske analyser, der kan opfattes af intelligensen og derved opleves som kosmisk videnskab. Det var en sådan kosmisk åbenbaring, der udgik fra Kristus til menneskeheden og dermed gjorde ham til verdensgenløser. Han var som før nævnt et færdigt menneske i Guds billede. Han havde forlængst overstået den store fødsel og var således ikke noget virkeligt jordmenneske af ånd. Han tilhørte et rige, der ikke var af denne verden. Men ikke desto mindre lod han sig på Guds bud inkarnere her på jorden. Her måtte han forlade sit ophøjede rige og gennem den for ham primitive jordmenneskelige fødsel og jordmenneskelige kropslige- eller organismetilstand fremtræde som et tilsyneladende almindeligt jordmenneske, gennemleve dets barndom og ungdom og øvrige almindelige tilstand, ja, var ligefrem tømrrersvend. Hans fødsel som et fattigt barn i en stald var heller ikke flatterende. Herligheden var skjult for almenheden. Der kræves altså en vis fremragende udvikling for at kunne opleve og se den totalt fuldkomne verdensgenløser eller kristusvæsenet bag den almindelige jordmenneskelige organisme. Igennem denne ufærdige organisme kan det færdige menneske naturligvis ikke åbenbare hele sin kosmiske herlighed, viden og kunnen. Det kan jo ikke her på jorden få den organisme, der passer for det færdige menneske. Den kan det kun inkarnere i, når det skal leve i sit eget rige, altså det rige, der ikke er af denne verden. Når dette færdige menneske i Guds billede i kraft af sin mission som verdensgenløser skal inkarnere i en lavere verdens fysiske plan, kan det kun

ske ved, at det må inkarnere i en af denne lavere verdens fysiske organismer. Det har jo absolut ingen mulighed for i denne lavere verden at kunne inkarnere i en færdig kristusorganisme, da en sådan endnu ikke eksisterer i nævnte verden. Derfor er den fuldkomne Kristus som verdensgenløser nødsaget til kun at kunne fremtræde i en sådan for hans bevidsthed meget mangelfuld fysisk organisme. Han vil derfor altid være camoufleret som et af denne lavere verdens egne væsener. Vi ser jo netop Kristus rent fysisk fremtrædende som et almindeligt jordmenneske. Kun meget få af hans samtidige kunne se Kristus bag jordmenneskeorganismen. Disse få mennesker var hans disciple og andre nærmeste tilhængere. Og disse menneskers syn af Kristus var dog ikke helt stabilt og permanent. Det blafrede meget. Til tider så de tydeligt Kristus bag jordmenneskeorganismen og elskede og tilbad ham. Til andre tider tilslørede deres egne selviske eller ufærdige tankestrukturer verdensgenløseren. Og de så da kun camouflagen, hans almindelige jordmenneskelige fremtræden, og glemte i sådanne øjeblikke helt, hvem han var. Verdensgenløseren af kristushøjde i spiralkredsløbet er absolut geni i moral, men det betyder ikke, at han også er geni i almindelige menneskers jordiske professioner eller fagmæssige erhverv, selv om han naturligvis ville kunne lære disse. Men verdensgenløseren er selvfølgelig ikke kommet for at skulle være specialist i materielle fag, ja, ikke engang for at være specialist i materialistisk videnskab, selv om han naturligvis anerkender den som en reel oplysning om en vis del af livets evige sandhed og dermed en vis del af Guds hellige ånd. Men denne videnskab kan jordmenneskene selv klare. Her har de tusinder af specialister eller sandhedsforkyndere til deres rådighed. Det er en videnskab om skabelse og det skabte, men det er ikke en videnskab om selve skaberen, hvilket vil sige: selve det evige *urørlige Noget*, der udgør *det levende* i de levende væsener og Guddommen. Denne viden eller videnskab om dette højeste Noget kan kun tilegnes igennem en oplevelses-evne, der tilhører et udviklingstrin, som jordmenneskeheden endnu ikke har nået eller i al fald kun lige er på grænsen til at skulle begynde at passere. Det er derfor, at denne højeste videnskab om det evigt levende i væsenerne og Guddommen kun kan åbenbares igennem verdensgenløsningens forkyndelser igennem verdensgenløseren. Man skal derfor ikke vente verdensgenløseren som et geni i rent materialistiske skabelsesprocesser. Her kan han selvfølgelig både være uvidende og naiv, men dog ikke af manglende begavelse, men udelukkende fordi nævnte materialistiske anliggender ligger ganske udenfor hans missions forpligtelser og ansvar. Man forstår således her, at hans på det materialistiske område meget begavede tilhængere i svage, selviske og irriterede øjeblikke ikke kan se verdensgenløseren. De stirrer sig blinde på hans camouflagen og ser ham i værste tilfælde kun som et naivt eller primitivt menneske med store moralske fejl. Er hele Jesu lidelsehistorie ikke netop en bekræftelse herpå? Havde hans fjender og mordere kunnet se, at det var verdensgenløseren, Guds udsending til menneskeheden, de torterede og korsfæstede, havde de selvfølgelig ikke gjort det. Han bekræftede jo også selv i sin bøn: *Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre*, denne deres uvidenhed.

Men verdensgenløseren Kristus kom til at vise menneskeheden, at det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse absolut ikke viger tilbage fra at påtage sig de forfærdeligste lidelser eller en korsfæstelse, når det dermed kan fremskynde og gavne menneskehedens befrielse eller frelse ud af mørkets og lidelsernes vold. Hvem har en større kærlighed end det menneske, der påtager sig lidelser og sætter sit liv til for at redde andre mennesker fra ulykke og lidelser? – Så meget er der altså igennem Kristus vist menneskene af det fuldkomne eller færdige menneskes kærlighed og væremåde. Og en sådan kærlighed skal menneskene udvikle sig til at have for at være det færdigt skabte menneske i Guds billede efter hans lignelse.

5. Forklaring til symbol nr. 23

Felterne mellem de to vandrette violette linier fornedet på symbolet symboliserer væsenets fysiske og åndelige liv. De meget lyse eller hvidgule felter symboliserer væsenets åndelige tilværelser, medens de orange farvede felter symboliserer væsenets fysiske liv.

.....

Den lille trekant ved hjertefiguren symboliserer det levende væsen. Hjertefiguren betyder, at væsenet har en total eller fuldkommen kærlighedsevne. De to forbundne hænder i hjertefiguren betyder, at væsenet har en total eller fuldkommen tilgivelsesevne. Det har således let ved at tilgive sine fjender og ønsker absolut at være i fred med alle.

.....

Den store orange farvede bue til venstre på symbolet er en af væsenets mørke skæbnebuer, der vender tilbage til væsenet. Denne mørke skæbnebue har, som vi allerede ved, til opgave at påføre væsenet virkningerne af en mørk handling, som væsenet på et eller andet forudgående tidspunkt har begået overfor sin næste. Vi ser på symbolet denne skæbnebue komme tilbage til væsenet, og her ville den altså påføre væsenet virkningerne af den mørke handling, som det, som nævnt, tidligere havde begået overfor sin næste. Men vi ser her på symbolet, at væsenet modtager denne mørke skæbnebue med stor venlighed. Det forstås, det er dets egen skæbne, som det selv engang har udløst mod sin næste, som det nu igennem fjendtlige væsener skulle påføres. Men dets forståelse, kærlige og tilgivende væsen opløser alt fjendskab, alt det mørke skæbnebuen skulle have forårsaget. Mellem skæbnebuens udløsende væsen eller væsener og det

modtagende væsen opstår der stort venskab. Med dette tilgivende og kærlige væsen har det ikke alene frigjort sig fra den mørke skæbne eller karmaudløsning, men det har med sit kærlige væsen sendt en ny skæbnebue ud, men da den er en kærlighedsmanifestation overfor næsten, bliver den også ved sin tilbagekomst til sit ophav en kærlighedsmanifestation overfor dette. Og den danner således her en lys og lykkelig oplevelse eller karma. Denne væsenets lyse manifestation eller fuldkomne måde at modtage sin mørke skæbnegældelse på er symboliseret på symbolet ved den gule skæbnebue til højre og ligeledes ved hjertefiguren og de forbundne hænder.

Denne her symboliserede totalt fuldkomne måde at modtage sin mørke skæbne eller karma på har den urokkelige virkning, at den fører mennesket ud af dyreriget og ind i det rigtige menneskerige, der også er det rige, som bliver udtrykt som »Guds rige« eller »himmeriges rige«. Vi ser på symbolet, at der går en skæbnebue fra jordliv til jordliv. Vi ser, at de første buer til venstre er totalt orange farvet. Det betyder, at de er fulde af tyngdeenergi, hvilket vil sige: mørke og dræbende tanke- og manifestationsenergier. Men vi ser ved at betragte dem i retningen mod højre, at de bliver mere og mere gule for til sidst at være helt gule. Den gule farve symboliserer her den følelse, der er blevet til total næstekærlighed. Med sin skæbneændring hæver væsenet altså sine fysiske jordliv op fra at tilhøre primitive dyriske og dræbende sfærer eller zoner til at tilhøre lyse og lykkelige kærlighedsrigter og sfærer. Dette er symboliseret på symbolet ved, at jordlivene fra at være orange farvet efter-

hånden overgår til at blive gule. De helt gule jordliv betyder således det færdige menneskes fysiske liv i det rigtige menneskerige. Her i dette rige, der er kærlighedens domæne, er der ingen væsener, der skaber mørke eller lidelse. Derfor eksisterer der her absolut ingen mørke skæbnebuer. Alle skæbnebuer vibrerer her i strålende lys. Alle elsker alle og lever således i kærlighedens kulminerende lysvæld, der er Guds primære bevidsthed og evige strålevæld.
.....

Den store trekant med sit omfattende strålevæld på symbolet symboliserer Guddommen. Stråleglorien er dennes altomfattende primære bevidsthed. De farvede felter i stråleglorien symboliserer tilværelsesplanerne. Selve strålerne symboliserer Guds manifestation igennem alle eksisterende levende væseners bevidstheder og organismer eller legemer.
.....

Midt i den store trekant, der symboliserer Guddommen, og hvorfra stråleglorien udgår, ser vi et kristuslignende væsen. Dette væsen er det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Det er et sådant væsen, der er eet med Gud og derfor er »vejen, sandheden og livet«. Det er et sådant væsen, der udgør den allerhøjeste rang blandt verdensgenløserne eller Guds primære redskaber eller organer for skabelse af klodebefolkningernes verdenskulturer og moralannelser og videreførelse i Guds skabelse af disse befolkninger til mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Et sådant færdigt menneske er naturligvis hverken et specielt »hankønsvæsen« eller noget specielt »hunkønsvæsen«. Det er derfor ikke et paringsvæsen og er ikke underlagt nogen forelskelsesdrift. Det har forlængst passeret ægteskabszonen. Dets tiltrækning eller dragning imod andre væsener er absolut kun kærlighed i renkultur og dennes særlige form for udløsning. Men denne udløsning er ikke nogen hemmelig samlejeakt, således som tilfældet er hos det ufærdige og eenpoledede menneske. Den er en åbenlys gensidig kulminerende kærlighedsudløsning parterne imellem. Den foregår i åbenlys fremtræden synligt for omgivelserne som livets højeste, mest fuldkomne og skønneste manifestation, i hvilken Guds nærhed føles af alle. Den udgør den allerhøjeste ild i renkul-

tur. Den er ikke befordret ved en kunstigt udløst sympatiproces eller forelskelse. Her er ingen ægteskabelige bånd eller forpligtelser. Den udgør ikke nogen organismeforplantningsproces. Den skal ikke befordre graviditet eller barnefødsler. Den kan heller ikke befordre jalousi eller skinsyge, da alle her elsker alle, og deres højeste drift er at give hellere end at tage. Dette er fundamentet i det færdige menneskes bevidsthed og væremåde og hører altså hjemme i det rigtige menneskerige.
.....

I den hvide stråleglorie er der markeret en femtakket stjerne. Denne stjerne symboliserer verdensgenløsningsprincippet. Det er dette princip, der åbenbares igennem verdensgenløserne. I det sidste stadium af verdensgenløserens udfoldelse, hvilket vil sige: det stadium, i hvilket væsenet bliver færdigudviklet og bliver til det totalt fuldkomne menneske i Guds billede, befordres nævnte udfoldelse udelukkende kun af verdensgenløserne, der forlængst er blevet færdige mennesker i Guds billede, er blevet til Kristusvæsener. Det er også væsener af dette høje stadium, der befordrer væsenernes oplevelse af den store fødsel, der igen er det samme som væsenernes indvielse i kosmisk bevidsthed. Det er denne indvielse eller fødsel, væsenet på et givet tidspunkt kommer til at opleve, når dets væremåde har nået det færdige menneskes væremåde i fuldkommenhed. På dette stadium møder aspiranten til den store fødsel altså verdensgenløseren eller Kristusvæsenet. Aspiranten bliver da vidne til dette væsen, der viser sig for ham i sin overjordiske herlighed. Han ser ham i et altgennemtrængende hvidt strålevæld, udgående fra verdensgenløserens kosmiske legeme, der tilsyneladende er bygget op af millioner og atter millioner af mikroskopiske stjerner, der hver især funkler et lille strålevæld af snehvidt lys ud, der sammen med mangfoldigheden af de øvrige små stjerner danner det snehvide, altoverstrålende lysmateriale, af hvilket Kristusvæsenets organisme er bygget op. Med denne sin altoverstrålende kosmiske lysorganisme gennemtrænger Kristusvæsenet nu aspirantens ånd og åbner hermed dennes talentkerner for oplevelse af

kosmisk bevidsthed. At få kosmisk bevidsthed er det samme som at blive vågen dagsbevidst på de åndelige eller kosmiske tilværelsesplaner. Aspiranten får således allerede her i fysisk tilværelse evne til dagsbevidst at opleve og iagttage i den kosmiske verden hinsides den fysiske. Og nævnte væsen er herefter, som vi allerede har berørt, et færdigt menneske i Guds billede efter hans lignelse.

.....

Under symbolet over Guddommen og det fuldkomne menneske eller Kristusvæsenet ser vi noget af jordkloden skitseret. Vi ser, at der

omkring den forekommer et tæt skyområde. Dette skal symbolisere jordklodens mørke og dræbende tankeklima og krigsmanifestationer. Ligesom solen spreder de materielle skyområder og skaber lys, der hvor disse før dannede skygge, således opløser Guds ånd igennem verdensgenløsningen jordklodens mørke, mentale skyområder, dræbende tankeklimaer og krigsenergi. Og hen over disse dødsterræner og lidelsesområder vil Guds ånds strålevæld omslutte jordens menneskehed i et kærlighedens rige, hvor alle elsker alle, og hvor alle elsker Gud og er eet med den evige Fader.